

prohlédl neznámé obry stočené v klubičku. Po kůře stromu se vinula pravidelná řada malých rezavých mravenců, kteří sledovali neviditelnou stezku vedoucí vzhůru do jeho koruny. Někde poblíž zaskřehotal pták. Na trsu trávy se zatřpytilo posledních pár kapek ranní rosy.

O kus dál se někdo postavil, nejistě se rozhlédl kolem sebe a pak něco zamumlal. Na zemi se zničehonic začaly chvět další malé pokroucené balíčky, jeden po druhém se rozbalovaly jako květy vlčích máků, až se z nich stali lidé, mladí a staří, ženy a muži. Mnuli si spánkem zamlžené oči, třeli si prochládlé dlaně o sebe, tulili se ke svým nejbližším a nejistě se rozhlíželi kolem sebe. *Kde jsou? Kdo jsou?*

I Asman se pomalu posadila, nechala si šálu sklouznout z ramen a upevnila ji zpět na hlavě, každý pramen vlasů pečlivě zastrčila pod okraj. Také ona se nejistě rozhlédla po ostatních, cítila ostych i nedůvěru a zůstala raději schovaná za hradbou mlčení na svém malém ostrůvku na okraji mýtiny. Elias se pomalu pohnul a otočil se k ní čelem, na kterém byla ještě zaschlá krev. Ve tváři se mu zračily zmatek a únava, jeho černé oči ji hledaly jako maják v bouři. V prsou ji bodl osten úzkosti a žaludek jí sevřely obavy. *Nádech, výdech. Teď nemysli na to, co bylo, soustřed se na úkol před tebou.* Asman se usmála a dala si záležet, aby se nesmála jen její ústa, ale také oči. Soustředila se celým bytím na Eliasův obličej, na jeho měkkou kůži, do které se obtisklo kapradí, na drobnou vrásku na čele, která se mu dělala při přemýšlení, na jeho tmavé kudrnaté vlasy, které mu neposedně padaly do čela. Cítila, jak se jí uvnitř rozprostřelo teplo a láska, které jí měly pomoci alespoň na chvíli zapomenout. Pohládila Eliase po tváři.

„Mami,“ zašeptal chlapec a bázlivě se rozhlížel po okolí.

Lidé kolem nich stále nejistě posedávali a stříleli pohledem z jednoho na druhého.

„Dobré ráno,“ řekla Asman. „Není ti zima?“

Elias přikývl, a tak ho k sobě přivinula, stiskla ho a dál ho hladila, aby ho zahřála. Malý chlapec měl prokřehlé prsty, vzala je do svých dlaní a dýchlá na ně.

„To lechtá,“ zasmál se Elias, až se mu na bradě odhalil malý d'olíček. Asman dýchlá znovu a ještě jednou a Elias se smál a cukal rukama.

„Musíš se trochu najíst. Udělá ti to dobře,“ pokývla hlavou Asman a sáhla do kožené brašny, jejíž ucho měla ovázané kolem kotníku. Vytáhla kousek plochého pšeničného chleba rozlámaného na čtvrtky a malý dílek rozteklého ovčího sýra. Obojí podala Eliasovi, který se do jídla hladově zakousnul. Zbytek vrátila zpátky do brašny.

„Ty nebudeš jíst, mami?“

„Nemám hlad,“ zalhala a znovu přidala úsměv.

Úsměv, to magické gesto, které umí utvářet přítomnost a měnit budoucnost.

„Co to děláte?“ ozval se zničehonic výkřik ze skupinky lidí posedávajících na mýtině. „Zbláznili jste se?“ Jeden z mužů se vymrštil na nohy a rozeběhnul se k postaršímu páru, který klečel na zemi u malé hromádky listí a větviček a pomocí sirky se snažil rozdělat oheň. „Okamžitě to uhasťte! Hned přestaňte!“ křičel ten muž a skočil přímo na improvizovanou hranici. Starý muž a žena se vyděsili a stáhli se do pozadí. Muž svými těžkými botami zadupal doutnajícím suché listí a rozkopal ohniště do stran. Pak se zamračeně otočil k těm dvěma a zahrozil